

ha annak egyeteme valamely közéleti cselekményt, vagy törvénytervezetet elítél, ha ennek a testületnek az egyeteme valamit elodázhatatlanul szükségesnek tart, akkor az súllyal esson a közvélemény mérlegébe, legyen az egy olyan interdiktum, egy olyan esetleges excommunicatio, melynek súlya és ereje elől meg kell, hogy hátráljon minden politikai fondorkodás. Ezt az erkölcsi súlyt elsősorban magunknak kell megteremteni, nem feledkezvén meg természetesen közben arról sem, hogy preventive és egyéb módon az etikát kikezdő gazdasági nyomoruságunkat enyhítsük, s a kar anyagi jólétét emeljük.

Távol vagyunk a „prosperity” hazája ügyvédjeinek, de távol a Brit birodalom Barristereinek helyzetétől is. De ha a gazdasági leromlás az előbbieket felé től is, legyen annyi energia és távolba is tekintő bölcsesség a karban és a Kamarában, mely a pillanatnyi szükségteken és pillanatnyi helyzeten túltekintve, megmutatja elhivatottságának útját. Gondoljunk arra, hogy ha összehasonlítjuk a „prosperity” ügyvédjeinek helyzetét a szigetország Barristereivel, akkor meg kell vallani, nemcsak morális, hanem anyagi szempontból is, több okunk van irigyelni az utóbbiakat.

Válaszúton vagyunk. Határozza el a Kamara, hogy menjünk-e azon az úton, amely az erkölcsi gátlásoktól ment, zavartalan szabad verseny felé vezet, vagy maradjunk a jelenlegi úton. Ha megmaradunk a jelenlegi úton, akkor a jogunk teremtette szabályokat vegyük komolyan s a felállított törvényes tilalmakat érvényesítsük saját érdekünkben szigorúan. *bb.*

Az ügyvédi munka megbecsülése. „Új ügyvédi munkaalkalmak létesítése.” „Az elvesztett munkaterületek visszaszerzése.” „A jegyzők magánmunkálatainak megszüntetése.” „Az OHE. lassú, fokozatos, esetleg a csődjog reformjával kapcsolatos teljes leépítése.” „A zugírászat hatékonyabb üldözése.” stb. Pusztába kiáltott szavak!! Ezek az állandóan visszatérő, jogos és indokolt kívánságai az ügyvédi karnak, melyek egy részének megvalósulása is, — már minden valószínűség szerint, — sokat lendítene az ügyvédség mai sanyarú helyzetén. *Kívánságok.* melyek *megvalósítása* azonban *nem tőlünk* s főleg *nem egyedül tőlünk* függ, hanem olyanok, melyek megvalósítása nagyrészt törvényhozási intézkedéseket igényel s melyekkel kapcsolatban ellenünk különböző befolyások érvényesülnek. S mi történik közben? Helyzetünk — a gazdasági viszonyok romlásán túlmenően is, — naponta rosszabbodik! Ha pedig arra a kérdésre kell tárgyilagosan és őszintén felelnünk, hogy miért, nyíltan be kell vallanunk, hogy ez nagyrésztben a mi hibánk, mert *mi magunk sem becsüljük meg* kellőképen saját munkánkat, *az ügyvédi munkát!* Hát mit várhatunk akkor másoktól?!

Itt elsősorban az ú. n. készkiadásos megállapodásokra gondolunk, melyek, — szerintünk — elsősorban minden bajnak

ckozói! Ezen ideológia termelte ki azon, — kellőképen nem kárhoztatható — eseteket is, melyekben már egyesek, — szerencsére még csak elvétve, — akként vállalják az ügyek képviseletét, hogy sikertelenség esetén az ügyfél *semmit sem fizet*, viszont siker esetén az elért eredményen ügyfél és ügyvéd osztoznak. Ezek az esetek szülik utóbb a legsúlyosabb vitákat s adhatnak alkalmat, a valóságban egyáltalán nem létező és az ügyvédség által meg nem érdemelt „zsaroló ügyvéd típus” megjelölésre. Tudunk eseteket, midőn az ügyvéd, a készkiadásért vállalt és utóbb megnyert ügy költségeiből egy részt a félnek, esetleg a külföldi fél itteni kereskedelmi képviselőjének, átenged. Az ügyvédi munka leértékelésének kell tekintenünk, — ami napjainkban — már mindgyakrabban előfordul, hogy fix, (aránylag alacsony) havi fizetésért vállalja valaki egy nagyobb (a behajtási perek tömegét indító) cég képviseletét, s a befolyó perköltiségek nem az ügyvédet, hanem az illető céget illetik. Az ügyvédi diploma albrétbe adása a legújabb kor szülötte . . .

Nem akarjuk ezen szomorú és szégyenletes felsorolást folytatni, mert ezúttal célunk csak az, hogy a kamarák vezetőségének figyelmét felhívjuk arra, hogy a meglévő munkaterületek védelmét biztosítva, a legszigorúbban torolja meg a felsoroltakhoz hasonló eseteket, mert ezen úton tovább haladni nem szabad. Fegyelmi ítéleteink legyenek szigorúak, igazságosak, s a most felhozott esetekben inauguráljon olyan gyakorlatot, mely mindnyájunkat arra fog figyelmeztetni, hogy „becsüld meg az ügyvédi munkát”!

Ne reméljünk minden segítséget másoktól, segítsünk önmagunkon, megsegít az Isten is! Steinhaus Ernő.

SZEMLE.

„ . . . de a zsaroló ügyvéd-typust nem tűröm”. Mi sem tűrjük meg magunk között a „zsaroló” ügyvédet, de ilyen *typust*, szerencsére, nem ismerünk. Néhány ember megtévedéséért még nem szabad általánosítani. A bűnössel mi tagadunk meg leghamarabb minden közösséget. Remélni szeretnők, hogy a „zsaroló ügyvéd-typus” megjelölés alatt, nem a kiérdemelt (legtöbb esetben bíróilag megítélt) költségeit igénylő ügyvéd értetett, aki ezen költségeinek egy igen jelentékeny részét, illetvekben, a kincstárnak már előzőleg beszolgáltatta . . .

Ismét halljuk hangoztatni, hogy a bírói eljárás gyorsítása érdekében a törvénykezési eljárást további egyszerűsítésnek kell alávetni. Tempóra van szükség!?! Vigyázzunk, van gázoló tempó is! Az egyszerűsítések szomorú gyakorlati tapasztalatai alapján, mi is szívesen vennők a *törvénykezés egyszerűsítéséről szóló törvény egyszerűsítését*